

Västerås Konstnårs-förening 50 år

1959-2009

Västerås Konstnärsförening har sitt egentliga ursprung i det faktum att fyra Västeråskonstnärer blev refuserade från en julsalong som anordnades av Västerås Konstförening 1958.

Konstföreningens dåvarande utställningar var faktiskt den enda möjligheten att se och visa konst i Västerås vid den här tiden. Något Konstmuseum eller dylikt fanns inte i stadens regi. För att bemöta refuseringen, beslöt konstnärerna Artur Enok Andersson, Lage Hellman, K-G Lindholm och Ingemar Norling, att anordna en egen utställning under samma tid som julsalongen.

Optimisternas alternativa julutställning.

Under den här livliga rivningsepoken i Västerås city, hade de fyra inga direkta svårigheter att hitta en lämplig och billig lokal. Det fick bli en lokal i fastigheten Floragatan 21, och den 14 november 1958 kunde man hälsa konstintresserade västeråsare välkomna till vernissagen. Kanske föga förvånande kom dessa fyra samverkande konstnärer att kalla sig Optimisterna. Deras första utställning pågick sedan till den 14 december, och rönt stor uppmärksamhet, inte minst i konstnärskretsar. Det här livliga intresset utvecklade sig till en allmän diskussion, om hur man skulle kunna vidareutveckla konstnärsgruppens idéer och villkor, samt utställningsmöjligheter i Västerås.

Stort konstnärligt intresse.

Redan den 16 januari 1959 kan vi utläsa av ett protokoll att de tidigare refuserade konstnärerna plus ytterligare 15 personer som sysslade med konstnärlig verksamhet av olika slag, var samlade till ett möte, där man beslöt att bilda en klubb med namnet Optimisterna. Vid mötet tillsattes även en arbetsgrupp, som mera aktivt skulle arbeta fram bl.a. en utställningslokal. Vid de här första mötena träffades klubbmedlemmarna ofta hemma hos varandra, eller i ett kafé som låg vid Bondtorget.

Vid ett möte den 10 april 1959 kunde mötesordförande Åke V Larsson hälsa journalisten på Västmanlands Folkblad, Tage Sjödal välkommen till klubben. Tage Sjödal blev sedan vald till sekreterare i klubben de följande sju åren. Tage var med sitt breda kontaktnät i Västerås, en starkt drivande kraft, och han inledde också en epok i det konstnärliga föreningslivet, där man kunde upprätthålla en sekreteraruppgift i styrelsen, utan att vara medlem och utövande konstnär.

De ursprungliga Optimisterna:

Artur Enok Andersson, Elsa Celsing, Gustav Gehlin,
Lage Hellman, Birgit Hygrell, Erik Idar, Karin Idar,
Osmo Isaksson, Åke V Larsson, K-G Lindholm,
Brita Nordencreutz, Ingemar Norling, Georg Olsson,
Dorothy Ruhne Sempinski, Teddy Sempinski,
Olle Strandberg, David Söderholm och Kjell Wijgård.

Optimisternas första egentliga utställning blev på Malmabergsskolan, och noterbart är att den dåvarande Skolförvaltningen, hade vissa synpunkter på valet av lokal. Annars var den ständigt

återkommande punkten på klubbens möten att få tillgång till en permanent utställningslokal. Man bildade även en särskild arbetsgrupp, med uppgift att skapa externa kontakter, och bl.a. informera politiker om konstnärsföreningen Optimisternas situation och lokalbehov.

På klubbens årsmöte den 1 febr. 1960 valdes Åke V Larsson till Optimisternas förste ordförande. Vid ett klubbmöte den 11 september samma år bytte man namn till Västerås Konstnärsförening.

Egen lokal på Kyrkbacken.

Vid den här tiden hade Västerås politiker framskridna planer för det pittoreska, men relativt förfallna området på Kyrkbacken, som gick ut på att göra en varsam sanering och renovering. I planerna ingick även att byggnader skulle hyras ut till konstnärer och andra kulturarbetare. Självfallet såg man väldigt positivt från Västerås Konstnärsförening på planerna att skapa dessa möjligheter på Kyrkbacken. Dock fanns inom föreningen en stark oro för att orimliga hyresnivåer skulle omöjliggöra en flytt till dessa gamla kvarter.

Fortsatta påtryckningar och samtal med politiska beslutsfattare ledde under senare delen av 1960 fram till att föreningen erbjöds en egen lokal i fastigheten Djäknegatan 6A på Kyrkbacken. Den 13 januari 1961 kunde föreningen genomföra sitt första årsmöte i sin nya lokal, som några år tidigare inrymt en speceri- och mjölkaffär, och samtidigt smida konstnärliga planer för framtiden. Lokalen fick namnet Konstnärshuset.

Lokalen bestod av fem små rum, varav tre iordningställdes som utställningslokaler och de andra rummen kom att tjänstgöra som klubblokal och verkstad. I rena glädjeruset inför den nyvunna lokalen på Kyrkbacken, planerade medlemmarna redan veckan efter årsmötet iscensätta Konstnärshusets allra första vernissage. Föreningens dåvarande ordf. Åke V Larsson och sekreteraren Erik Idar uttryckte vid årsmötet sin stora glädje över att föreningen inte behövde betala någon hyra för Konstnärshuset.

Från 1961 erhöll föreningen ett årligt stöd från Västerås Stad på 3 000 kronor, och stödet ökade sedan efterhand med ytterligare ett par tusen kronor.

Västerås första kollektivverkstad.

Dåvarande Drätselkammaren beviljade efter särskild ansökan föreningen 5 000 kronor i verksamhetsanslag.

Genom anslaget, samt det faktum att Dir. Mattias Pers ställde upp som ekonomisk garant, fanns nu utrymme att köpa in en koppartryckpress, och för ändamålet göts ett särskilt fundament av Bygg Paul. Av föreningshandlingar kan vi läsa oss till att man var tvungen att ta upp ett fönster på byggnaden för att få in kopparpressen. Därmed hade föreningen skapat sin egen grafiska verkstad. Genom den nyvunna utställningslokalen på Djäknegatan, fanns en klart uttalad vilja att bjuda in konstnärer från andra orter. Några som passerade revy var bl.a. Berto Marklund, Ulla Larsson, Torsten Rehnqvist, Olle Bonnier, Erland Gullberg, Göran Folckers och Helga Henschen.

Krav på nya lokaler.

Utställningarna i Konstnärshuset måste ställas in hösten 1965 på grund av att huset inte hade någon tillfredsställande och draglig värme. Lokalerna var dragiga och utkylda trots medlemmarnas ivriga eldande.

Dock kunde en mindre del av huset utnyttjas som möteslokal och verkstad. Så började återigen sökandet efter en ny lokal. Två tillfälliga utställningar kunde under sommaren och hösten 1966, anordnas i Uplandsbankens gamla lokaler i Stadshotellet, Stora Torget 7.

Samarbete med Västerås Sparbank.

Efter ytterligare ett års uppehåll i utställningsverksamheten kom ett erbjudande från dåvarande Västerås Sparbank, som upplät en nybyggd lokal i källarplanet vid Hantverkargatan - Vasagatan. Från september 1967 och till maj 1969 fungerade källarlokalen, eller Sparbankshallen som den officiellt benämndes, mycket bra. Premiären i den nya lokalen ägde rum den 4 september 1967, med en utställning av Birger Halling, som benämndes "Övningar med ojämna mellanrum". Under senare delen av november månad samma år ställde fem av föreningens medlemmar ut, som jobbade med grafiska metoder. I en konstrecension i VLT den 27 november konstaterades att Sparbankshallen "lämpade sig mycket bra för utställningar av lite intimare karaktär".

Grafikutställningen betraktades av recensenten som sober, men den kunde knappast räknas som någon "höjdpunkt i Västeråskonstnärernas framträdande" blev hans slutomdöme. Några som knappast gladdes åt de synpunkterna var väl utställarna själva; Artur Enok Andersson, Kjell Wijgård, Åke V Larsson, Nunne von Unge och Karin Berg-Idar. Samtidigt med verksamheten i Sparbankshallen, pågick konstutställningar i Teaterns foajéer, vilket innebar att föreningen drev flera separata utställningar samtidigt under våren 1969.

En kort sejour i Kasinohuset.

Redan vid årsskiftet 1968/69 hade Västerås kommun erbjudit Konstnärsförening en ny lokal i Kasinohuset vid Stora Torget 5, där även den grafiska verkstaden skulle kunna inrymmas. Den nya lokalen kom dock från början, att betraktas som ett provisorium av både föreningen och av de politiker och tjänstemän från Västerås kommun, som varit involverade i framtagandet av olika kulturlokaler. Det fanns i detta skede ett mer eller mindre uttalat löfte från Västerås kommun, att Konstnärsföreningen, efter centrumförnyelsen och evakuerade affärsverksamheter, skulle få flytta in i Uplandsbanken gamla lokaler i Stadshotellet. Det här löftet, från bl.a. stadsarkivarien och kulturnämndens sekr. Sven Olsson skulle senare visa sig ha avgörande betydelse för föreningens fortsatta utställningsverksamhet. Efter en stor och omfattande arbetsinsats, i form av rengöring och målningsarbeten av föreningens alla medlemmar, kunde en ny utställningsverksamhet starta upp den 25 januari 1969. Konstnärsföreningens utställningsverksamhet i Kasinohuset fick ett abrupt slut en juninatt 1969, då Kasinohuset eldhärjades svårt.

Äntligen en funktionsduglig utställningslokal.

Efter branden blev lokalfrågan en helt avgörande fråga för föreningens fortsatta utställningsverksamhet. Att frågan var viktig även för Västerås kommun, visar det extra sammanträde som drätselkammarens arbetsutskott hade p.g.a. branden i Kasinohuset. Stadsarkivarie Sven Olsson menade i sin skrivelse till drätselkammaren att det fanns ett tidigare klart uttalat löfte om att Konstnärsföreningen skulle få överta aktuell lokal i Stadshotellet. Han hemställde samtidigt, att när Domus skulle flytta från f d banklokalen den 1 augusti 1970, så skulle den ställas till Konstnärsföreningens förfogande. "Att frånga ett sådant löfte vore ej förenligt med stadens heder" hävdade Sven Olsson i sin plädering. Den här handläggningen av drätselkammaren

och fastighetskontoret ledde nu fram till att Konstnärsföreningen återigen fick en funktionsduglig utställningslokal. En lokal som föreningen velat ha i många år, enl. dåvarande ordföranden Åke V Larsson. Vid invigningen, fanns framskridna planer på att den nya lokalen, utöver utställningar bland föreningens ca 30 medlemmar, även skulle rikta in sig på externa konstnärer. Föreningen hoppades även på längre sikt att komma igång med andra verksamheter som lunchteater, musikstunder och sammankomster kring kulturfrågor.

På invigningsdagen var utställningslokalen uppfräschad och renoverad. Återstod sedan för föreningsmedlemmarna att under hösten rusta alla källarutrymmen, där man planerade klubbtrum och installation av en komplett grafikverkstad.

Koppartryckpressen fanns ju redan, liksom utrustning för silk screen. Genom vissa kompletteringar av den grafiska utrustningen, skulle den här viktiga kollektiva verkstaden kunna utvecklas ännu mera. De kommunala bidragen var en förutsättning för verkstadens fortsatta utveckling.

Konsthösten denna invigningsdag den 5 september 1970, inleddes av Västeråskonstnären Ingalill Torstensson, och hon följdes av Håkan Thorsén, samt en minnesutställning av den framlidne föreningsmedlemmen Gustav Gehlin. Utställningsperioden avslutades sedan av keramikern och den nyblivne medlemmen Märith Lindberg-Freund, samt grafikerna Hans Blomqvist, Tore Hulcrantz, Åke V Larsson och Nunne von Unge.

Artoteket – en konstnärlig framgång!

I början av december 1974 firade Västerås Konstnärsförening sitt 15-årsjubileum i sin lokal vid Stora torget, genom att anordna en traditionell julutställning, där de flesta av föreningens medlemmar deltog med sina bilder. En nyhet kunde presenteras vid den välbesökta vernissagen, nämligen att man i samband med utställningen också öppnade ett artotek, som föreningen på initiativ av kulturnämnden startat. Kulturnämndens ordf. Kjell Olson var dagen före vernissagen positiv och förväntansfull, och hoppades att den konstintresserade allmänheten skulle hitta vägen till artoteket, och genom att låna hem grafiska blad, kunna vänja sig vid att umgås med konst på ett naturligt sätt. Själva lånet gick till på så sätt att låntagaren fick välja ut den tavla som man skulle vilja låna hem, och sedan meddelade han eller hon detta till utställningsvärdinnan som registrerade lånet. Lånetiden var kostnadsfri och lånetiden var en månad.

Dåvarande utställningsvärdinnan Ebe Gustavsson kunde notera en mycket hektisk vernissagehelg med drygt 350 besökare. Ett tiotal av de tillgängliga grafiska bladen lånades ut.

Viktigt konstnärligt utbyte.

Västerås Konstnärsförening har allt sedan starten vinnlagt sig om att bjuda in konstnärer från andra orter och andra länder. Det har även funnits en vilja hos medlemmarna att enskilt eller i grupp, söka sig utanför föreningens galleri och Västerås. Ett utställningsutbyte med andra fungerande konstnärsföreningar har genom åren varit en självklarhet för föreningens medlemmar. "Ett sätt att nå en ny publik, och en möjlighet att på ett annat och tydligare sätt se, vad man står som konstnär", förklarade Märith Lindberg-Freund i en tidningsintervju, efter att ha medverkat vid en samlingsutställning för Västeråskonstnärer i Isaac Grünewalds gamla ateljé i Saltsjöbaden i oktober 1976.

Av några internationella konstbegivenheter i Västerås, genom föreningens medverkan och regi, kan nämnas en grafikutställning från Österrike i början av 1971. Under 1970 och framåt utvecklades också ett årligt utställningssamarbete med Konstnärsföreningen i finska vänorten Lahti.

Svåra ekonomiska villkor.

Att man samtidigt med storstadsutställningar, aktualiserade sin egen ekonomiska situation som utövande konstnär, var naturligt. Att ständigt leva under knappa ekonomiska omständigheter, där konstnärskapet inte var något lönsam företeelse, var en livssituation som föreningens medlemmar sedan länge mer eller mindre tvingats leva med.

Medan utställningspubliken bjöds på diverse bildupplevelser, så utmynnade konstnärernas arbete knappast i några vanliga lönsamhetskalkyler. Och tyvärr har väl dagens medlemmar och bildkonstens utövare, inte känt av några förändringens vingslag i det här avseendet. Tvärtom, är väl ofta den konstnärliga verkligheten sådan, att det kostar betydligt mer än det smakar.

Stort besöksintresse.

Konstnärsförening hade i mitten av 70-talet årliga besökssiffror som översteg 11 000 personer på sina utställningar, som ofta omfattade 12 utställningsperioder. Dessa tidiga siffror vittnar om ett nästan dubbelt så stort besöksintresse under dessa år, jämfört med vad föreningen har drygt 30 år senare.

En intressant jämförelse, vars orsaker onekligen bör väcka en hel del tankar och funderingar!

Drakfester blev folkfester!

Vid den här tiden var Konstnärsföreningen arrangör av en stor drakfest ute på Johannisbergs flygplats. Dessa drakfester, där det gällde för allmänheten att visa upp egenhändigt gjorda, mer eller mindre vackra och flygfunktionsdugliga drakar utvecklades under 70-talet till riktiga folkfester. Av årsberättelsen från 1976, framgår att arrangemanget i Konstnärsföreningens regi den första söndagen i maj samlade 15 000 deltagare på Johannisbergs flygplats. Kanske ett arrangemang att återigen väcka till liv, när konstintresset verkar vika ner?

25-årsjubileum med nostalgisk touch.

Konstnärsförening firade sin 25 åriga tillvaro i december 1984, med en samlingsutställning, som var en återblick på hur de tidiga Optimisterna arbetade åren kring föreningens uppkomst; alltså klara tendenser inom Västeråskonsten för ett kvartssekel sedan. Av recensionerna på utställningen och från föreningshandlingar kan man notera att det var en utställning med en nostalgisk touch, som till sitt konstnärliga innehåll bjöd på det mesta och bästa.

Eller vad sägs om Dorothy Rune Sempinski "som med sval blågråtonad färgskala skapade en harmonisk helhet", Osmo Isaksson "som i oljorna stiliserade sina landskap", Lage Hellman "formfasta självporträtt", Erik Idar "personligt utformade måleri", Elsa Celsing "opåverkad i sitt impressionistiskt realistiska måleri", David Söderholm "svartålandskap i akvarell", Gustaf Gehlin "den fine landskapsskildraren", Britta Nordencreutz och Birgit Hygrell "stämningsfulla oljor", Artur Enok Andersson "detaljrika och stämningsfulla blad", eller Karin Idar "med sin koloristiska känslighet", för att nämna några viktiga konstnärer vid detta 25-åriga jubileum.

Nya bekymmer på lokalsidan.

Under hösten 1986 funderade Stadshotellet på att bygga om Stadskällaren, och behövde därmed nya kontorslokaler, vilket skulle komma att drabba föreningens fortsatta verksamhet i den flygelbyggnad som man hyrt sedan början av 70-talet.

Föreningen hade under den här tiden kontakt med Stadshotellets ägare: Bätzgruppen och deras juridiska ombud. Även Stadsbyggnadsdirektör Tord Hultman var inkopplad i ärendet.

Under våren 1987 hade dessa byggplaner från Stadshotellets sida, blivit verklighet för föreningen. När föreningen hade sagts upp från sina lokaler, tyckte Kulturförvaltningen att det var läge för Västerås Konstnärsförening att slå samman sin utställningsverksamhet med kommunens andra konstnärsförening Bild och Form. Vidare ansåg man att 60-70 konstnärer skulle kunna samlats i en förening. Ett annat vägande skäl från kommunens sida var att man redan satsat pengar i den nya kollektivverkstaden.

Krav från kultur- och fritidsnämnden.

En livlig kulturdebatt i bl.a. VLT följde, liksom uppvaktningar från Konstnärsförening hos politiska representanter. Interna enkäter bland föreningens medlemmar förekom, och diverse kompromisslösningar presenterades, liksom skrivelser till Kulturnämnden, i form av hårda uttalade ordalag och anklagelser om intrång i föreningsrätten m.m.

Inte minst bottnade debatten om storleken på ekonomiska bidrag, tankar kring och tillkomsten av en efterlängtd kollektivverkstad för stadens konstnärer ute på Viksäng. Det fanns även en klar uttalad vilja och krav från kultur- och fritidsnämnden att stadens båda konstnärsföreningar borde samordna sin verksamhet. Representanter från den anslagsbeviljade nämnden gav i en debattartikel i VLT den 12 mars också uttryck för att det efter tio års argumentation nu var slutdiskuterat. Nu skulle minsann nämnden "själv vidtaga erforderliga åtgärder".

Den 4 april 1987 var det vernissage på den sista medlemsutställningen i lokalerna vid Stora Torget. Hälften av föreningens 26 medlemmar deltog i denna vårsalong. Föreningen hade i detta läge fått erbjudande att flytta till Galleri Belle på Slottsgatan. Innehavaren Carl Johan Bolander skulle nämligen under sommaren komma att avsluta sin 20-åriga insats som gallerist.

Nöjda med de nya lokalerna.

De nya lokalerna var medlemmarna i föreningen nöjda med, men man kunde i detta läge inte acceptera att slås samman med den andra konstnärsföreningen Bild & Form. Man hade enligt egen utsago, inget emot Bild & Form, men ansåg det problematiskt att samsas med den föreningen om en mindre utställningsyta. Argumenten för ett samarbete, och eventuellt samgående saknades i detta läge hos många av Konstnärsföreningens medlemmar.

I slutet av året var det så dags för Västerås Konstnärsförening att inviga den nya utställningslokalen i fastigheten Slottsgatan 7, i form av en Julsalong, där 18 av föreningens 23 medlemmar deltog.

Gemensam arbetsgrupp.

Ett samgående mellan Västerås Konstnärsförening och Bild & Form diskuterades livligt under de kommande åren. Det faktum att båda föreningarna bedrev likartad verksamhet från var sin utställningslokal på olika våningsplan, men i samma fastighet på Slottsgatan 7, bidrog till tankar

om ett mera nära samarbete och samgående. Påtryckningar från anslagsbeviljande nämnder kopplat till olika samordningsfördelar, resulterade i att man tillsatte en gemensam arbetsgrupp, som under våren 1996 lämnade ett förslag till samgående mellan

Västerås Konstnärsföreningen och Bild & Form.

Gruppen föreslog att både Konstnärsföreningen och Bild & Form avvecklades till årsskiftet 96/97. Utställningslokalerna skulle sägas upp för att en ny förening skulle kunna bildas utan kopplingar till den gamla, med möjlighet till helt nya idéer och innehåll. Vidare skulle alla medlemmar i de båda föreningarna, utan förbehåll, få automatiskt medlemskap i den nya föreningen. En överenskommelse skulle även träffas med Västerås kommun, så att den nya föreningen skulle garanteras ett rimligt föreningsbidrag.

Samgåendet en nödvändighet!

Ett samgående mellan Konstnärsföreningen och Bild & Form hade vid det här laget diskuterats i flera år. Mer eller mindre allvarliga försök hade gjorts, men de har stupat på olika frågor och omständigheter. Under 1998 skulle ett samgående äntligen bli verklighet. Bild & Form hade i detta skede beslutat att avveckla sitt galleri, och därmed upphöra som förening.

I en skrivelse från dåvarande ordf. Brajal Qvarnström i december 1997, accepterade man ett framlagt förslag om hur ett samgående enligt Konstnärsföreningens stadgar kunde genomföras. Samtidigt redovisade styrelsen för Bild & Form att 23 st av deras medlemmar sökte kollektivt medlemskap i Västerås Konstnärsförening.

Några månader senare arrangerade Bild & Form sin sista utställning i lokalen på nedre botten, i fastigheten Slottsgatan 7. Därefter flyttade man upp en trappa, och anslöt till Konstnärsföreningens alla utrymmen. Västerås konstliv hade därmed fått en enda, antalsmässigt betydligt större lokal konstnärsförening. Samtliga inblandade parter var tämligen nöjda över att resurserna samlats inom en förening. Till gratulanterna hörde nog också Kultur- och fritidsnämnden som garanterade den nya föreningen, med 64 konstnärsmedlemmar, ett verksamhetsstöd med 130 000 kronor per år under perioden 1999-2002.

Satsning på unga konstnärer.

Lagom till jubileumsåret har Västerås Konstnärsförening instiftat ett stipendium som kommer att delas ut under jubileumsutställningen den 10-25 januari 2009, till en ung lovande konstnär, högst 30 år, med personlig anknytning till Västmanland.

Föreningen kommer också i sin utställningsplanering, i större utsträckning rikta blickarna mot yngre konstnärer, och den vägen knyta upp dem som utställare och medlemmar. Det får bli en nödvändig överlevnadsstrategi inför framtiden.

Nytt minigalleri – en framgång

Den senaste säsongen har föreningen också inrättat ett minigalleri i den gamla kontorsdelen. Därmed möjliggör vi för medlemmar, och externa utställare att i ett särskilt rum, ställa ut sina alster under mindre former och omfattning. Utställningsperioderna följer den övriga galleriverksamheten. Genom vår inriktning mot yngre utställare har antalet utställningsperioder över året ökat till 14 st.

Berikat Västerås konstliv!

Västerås Konstnärsförening har under sina 50 år på ett utomordentligt viktigt sätt bidragit till ett utveckla konstlivet i Västerås. I en sådan här jubileumsstund kan det inte nog poängteras, vikten av den arbetsinsats som utövande konstnärer, samt andra människor, som varit knutna till föreningen gjort, under alla dessa 50 år.

Trots att konstnärer genom åren i allmänhet betraktats som individualister, så är jag fast i min övertygelse om att våra utövande konstnärliga medlemmar under alla dessa år, verkligen vinnlagt sig om ett organiserat samarbete, och därmed värnat föreningens utveckling och fortlevnad. Tack för det engagemanget!

I det här sammanhanget finns det även en skyldighet att nämna, och tacka alla övriga medarbetare och konstvänner för deras ideella insatser i föreningsarbetet. Ingen nämnd och ingen glömd. Utan er osjälviska insats har det framgångsrika föreningsarbetet på konstområdet inte varit möjligt.

Ett varmt tack också till Västerås kommun, Arbetsförmedlingen, övriga samarbetspartners på det kulturella området, samt våra tusentals konstintresserade besökare.

Västerås Konstnärsförening har som målsättning att från vår vackra och funktionella gallerilokal på Slottsgatan 7, kunna driva verksamheten vidare, och samtidigt berika det kulturella livet i Västerås. Det konstnärliga arvet från Optimisterna bär vi därigenom med oss in i framtiden.

Ovan nämnda text utgör en summering av en 50-årig konstnärlig verksamhet i Västerås under perioden 1959-2009.

Väl inkomna i år 2016, kan vi lägga ytterligare år av livaktig förenings- och galleriverksamhet till handlingarna. Noterbart är att vi under 2011 flyttade hela galleriverksamheten till Slottsgatan 17, där vi fick tillgång till en större och handikappanpassad lokal, som föreningens medlemmar kontinuerligt utvecklat till en funktionell utställningslokal. Härifrån har föreningen den självklara målsättningen att driva verksamheten vidare, och därmed berika det kulturella livet i Västerås. Det konstnärliga arvet från Optimisterna bär vi därigenom med oss in i framtiden.

Kenth Möller

Västerås Konstnärsförening